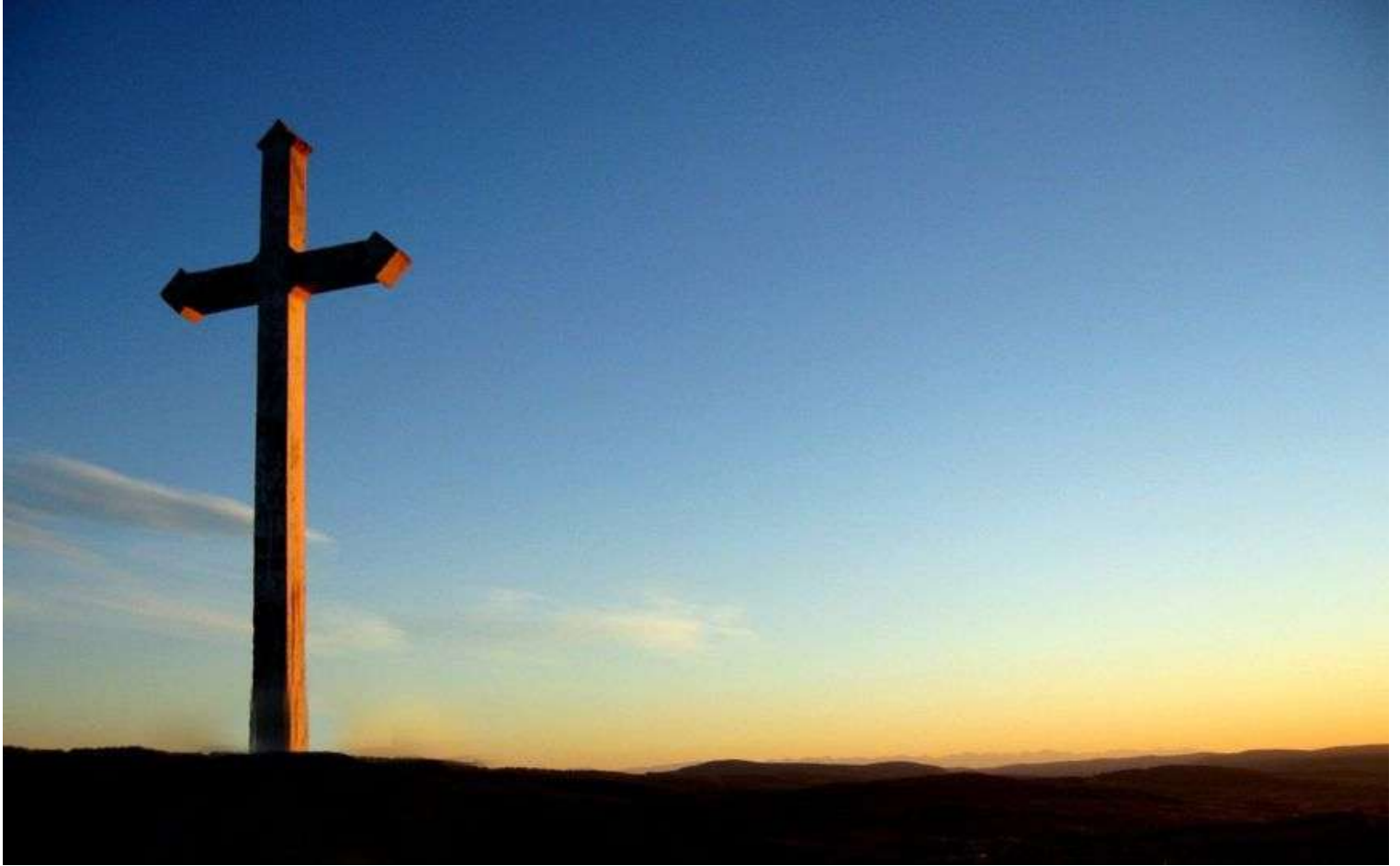

Хвороба мого сина Філіпа стала для мене даром і привела до хреста Ісуса (свідчення)

Categories : [Історії, притчі](#)

Date : 03/10/2018

Хвороба мого сина привела мене до хреста Ісуса, а для того, хто вірить, цей хрест не є кінцем, але спасінням.

(автор, Стефано Баталоні, ділиться своїм досвідом пережиття втрати восьмирічного сина від лейкемії).

Нещодавно, не пам'ятаю, де і в кого (уже декілька днів сам себе запитую), я слухав прекрасну катехезу (або проповідь, навіть цього не пам'ятаю!), напевно про притчу про таланти (Матея 25, 14 -30), у якій добре описали, яка є різниця між подарунком і даром.

Подарунок, говорив проповідник, є тим, що нам у певних обставинах дають як нагороду, як подяку за те, що було зроблено. Дуже часто те, до чого можна доторкнутися. Дарують книги, одяг, прикраси, подорожі, гроші... іноді даруємо іншим свій час.

Подарунок є безкоштовний, він нічого не просить взамін. Подарунок — це щонебудь одного разу отримане, належить нам, із ним можемо робити що захочемо, ми можемо його передарувати.

Дар, однак, є те, що отримується і не є пов'язане з певною обставиною, не має відношення до того, що ми зробили, але більше, ніж щось інше, нам дано, тому що ми — „хтось“. Дар, дуже часто, є тим до чого не можна доторкнутися.

Дар дається нам безкоштовно, це є правдою, але в глибині просить чогось у замін. Дар не належить нам повністю, і ми не можемо відмовитися від нього. Дар, також, є тим, чим ми не можемо знехтувати, дар — це те, з чого ми повинні виростити плоди.

Життя — є даром, дитина — це дар, твоя дружина або твій чоловік — це дар. Твій розум — це дар, твоя краса — це дар. Віра — є даром.

А хвороба, може бути даром? Без сумніву її не можна вважати подарунком.

Нерідко чути історії людей, які страждають хворобою чи інвалідністю, що вони щасливі жити такими, які вони є. Деякі, навіть якщо вони можуть бути зцілені, вирішують залишатися в стані, в якому вони є, тому що вони, разом із хворобою, отримали щось важливе, без чого вони тепер не можуть обійтися.

Хотів би пояснити: я не розцінюю цілеспрямований пошук страждання як притаманним людській природі. Страх та відкинення смерті й болю, вірю, є основою для нашого виживання, а точніше, людського прогресу. **Тіло і розум, в свою чергу, є даром, і ми отримали їх для того, щоб вони приносили плоди: отже, більш ніж необхідно зберігати їх, чи виліковувати їх від хвороб та інвалідності.**

Проте, як ми добре знаємо, в дивовижній дійсності людської природи є нескінченні можливості приносити плоди, незважаючи на наявність скаліченого тіла. Найбільш відомі вчені зробили фундаментальний внесок у прогрес людства, перебуваючи на інвалідному візку, не вмючи говорити як тільки через комп'ютер; чи могли б вони мати такий же успіх без їх хвороби? Хто може сказати?

Для мене хвороба Філіпа, мого сина, була можливістю, мабуть, найважливішою в моєму житті, щоб зняти з мене фальшиві переконання, в які я був одягнений.

Якщо народження Філіпа змусило мене відкрити любов, до якої не думав що був здатний, любов, яка перевищила всі мої сили, його хвороба, дала мені можливість зрозуміти, що існує Любов ще більша, ніж те що відчував до нього, Любов, яка долає кордони цього світу.

Я отримав цю хворобу, але це не була нагорода за те, що зробив, чи якась Божа кара. Мені це багато коштувало в замін. Я не володів нею, і я не міг її віддати комусь іншому, але зумів зробити так що вона принесла плоди. У цьому значенні, для мене, ця хвороба стала даром.

Чи бажав би цього іншим? Звичайно ні. Якщо б міг повернутися назад і мав можливість взяти її на себе, я зробив би це? Звичайно, так, як це зробив би будь-який батько.

Але ця хвороба була, і я вже тепер не такий, яким був раніше. Ця хвороба зростила в мені плоди.

Як це стало можливим? У мене немає правильних відповідей на це запитання. **Моя особиста відповідь полягає в тому, що та хвороба повністю привела мене до хреста Ісуса Христа. Ті, хто вірить, так як і я, знають, що цей хрест не є кінцем**

історії, але є вирішальним шляхом спасіння, це перехід до Нового Життя, яке триває вічно. Шлях, який був обіцяним усім нам. І тоді невинний, немислимий і нестерпний біль, якого я зазнав, залишив місце глибокому утішенню та усвідомленню того, що саме кінцева мета життя кожного людського буття - після цього хреста.

Чого ще більшого можна бажати для сина, коли знаєш що він нарешті дійшов туди, куди кожен батько, кожна мати хотіли б завести своїх дітей! На цьому етапі перенесені хвороба та страждання не мають більше значення.

Натомість, все це навчило мене, що кожна складність життя — є маленьким хрестом, який, однак, не повинен відволікати мене від того, щоб дивитись на Добро, яке завжди є за ним. Справді, саме цей маленький хрест повинен нагадувати мені про те, до якої цілі я призначений.

Дехто, по праву, може закинути, що це точка зору віруючого, бо, в іншому випадку це чисте безумство поєднувати слова „хвороба“ і „дар“. Не можу не погодитися. Я переконаний, що тільки ті, хто пізнав Христа померлого і воскреслого, можуть об'єднати ці слова раціональним чином.

Але я запитую себе, особливо в ці часи, коли сила віри у людей все більше угасає, якщо не зникає взагалі, тоді як захворюваність (у загальному сенсі) не може не залишатися незмінною, куди, апріорі, може привести нас відмова від цього поєднання?

Мій досвід вчить мене, що дуже часто, особливо коли немає ніякого підґрунтя щоб зрозуміти що відбувається з нами, тоді не бореться проти хвороби, з медичної чи психологічної сторони, але бореться з самою реальністю. **І коли нам ця реальність не подобається, ми намагаємось сховати її, втікаємо від неї, ризикуємо бути навіть ще гіршими, ніж лінивий слуга з Притчі, бо тоді не тільки не приносимо користь з таланта, який отримали, але вдаємо, що взагалі його не отримували.**

Отож, запитання залишається: більшим безумством є пов'язувати слова „хвороба“ і „дар“ або боротися з реальністю?

Переклад [Ієром. Даниїл Дербаль](#) зі сайту: [Regali e doni](#)

<http://dyvensvit.org>